

[Formanden]

*Forhandling***Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):**

Dette forslag er som nævnt i bemærkningerne til forslaget fremsat første gang i maj måned 1976 og genfremsat i oktober 1978. Forslaget har navnlig været motiveret med, at det vil være væsentligt for klagerens vurdering af, om kendelsen skal indbringes for domstolene, at vide, om der er dissens, og kende begrundelsen for en eventuel dissens.

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig intentionerne bag dette forslag. Det er helt klart, at der er noget rigtigt i tanken om at indføre en passende dissensordning. Når jeg alligevel ikke kan give tilslutning til forslaget, skyldes det, at landsskatteretten ikke med de nuværende ressourcer kan bære de administrative konsekvenser af en ordning som den, der er foreslået.

Jeg vil imidlertid gerne overveje en dissensordning, men må nok føje til, at det ikke er muligt for mig at afslutte sådanne overvejelser i denne folketingssamling. Jeg vil dog gerne love folketinget et konkret udspil vedrørende dissensordning i næste folketingssamling.

Hans Hækkerup (S):

Spørgsmålet om indførelse af landsskatteretsdissenser har jo tidligere været behandlet i folketinget. Sidste gang var der to lovforslag til behandling: ét fremsat af fremskridtspartiet og ét af det radikale venstre. Fra socialdemokratiets side var der betydelig større sympati for det radikale forslag end for fremskridtspartiets.

Men jeg vil alligevel gerne udtrykke min sympati for det, der er hovedtanken i lovforslaget, nemlig at det over for klageren bliver oplyst, om der har været enighed blandt retens medlemmer om kendelsen. Jeg vil også gerne tilføje, at det må være af stor betydning for klageren at få at vide, hvilken begrundelse der er for afgivelsen af dissens. Jeg mener imidlertid ikke, at der er nogen grund til at oplyse, hvilke af rettens medlemmer der har afgivet dissens.

Over for dette står det administrative hensyn. Hvis indførelsen af en dissensordning vil bevirke en forøgelse af sagspukkelens i landsskatteretten, vil det være betænkeligt at gennemføre et sådant forslag på nuværende tidspunkt.

Det må desuden være nærliggende at ansøge spørgsmålet i forbindelse med retsplejelovens regler. Det er jo sådan, at det kun er i højesteretsager og i borgerlige landsretssager, at dommen eller kendelsen skal indeholde resultatet af afstemningen og begrundelsen med angivelse af de pågældende dommers navne, medens dette altså ikke er tilfældet i straffesager ved landsretten eller ved underretterne i det hele taget.

Da der i landsskatteretten er et stærkere element af lægdommere end i landsretten, og da der i højesteret slet ikke er lægdommere, kan man ikke automatisk overføre retsplejelovens regler om dissens i disse tilfælde.

Jeg håber derfor, det under udvalgsarbejdet vil være muligt at få belyst såvel de administrative konsekvenser af lovforslaget som forholdet til retsplejelovens regler om dissens. Disse to forhold vil være bestemmende for socialdemokratiets endelige stillingtagen til lovforslaget.

Ivar Hansen (V):

Denne sag har jo været drøftet i folketinget flere gange, og jeg kan derfor indskrænke mig til nogle ganske få bemærkninger.

Jeg er klar over, at der kan fremføres argumenter både for og imod indførelse af en regel om afgivelse af dissenser ved kendelser fra landsskatteretten. Jeg lagde mærke til, at ministerens eneste argument for en afvisning i hvert fald indtil videre – sådan forstod jeg ministeren – var, at med de ressourcer, landsskatteretten er i besiddelse af nu, kunne en sådan regels indførelse meget vel betyde, at sagerne ville være endnu længere undervejs, og at der ville komme en større sagspukkel.

Der lå imidlertid også fra ministerens side en tilslutning til intentionerne i forslaget, og intentionerne må vel være som punkt 1, at en dissensmulighed skulle give skatteyderen en stærkere stilling over for skattemyndighederne, at skatteyderen skulle få et bedre vurderingsgrundlag for, hvorvidt der er baggrund for at gå videre med en sag til landsretten.

Jeg mener ikke, det kan nytte noget at begrunde en afvisning af denne sag med administrative konsekvenser; hensynet til skatteyderen tæller betydelig stærkere. Hvis det betyder – hvad jeg umiddelbart vil tvivle noget på – at der er behov for flere ressourcer